

- розширити портфель замовлень;
- підвищити керованість процесу виробництва;
- проводити більш часто інвестиційні програми модернізації;
- підвищити гнучкість асортименту та збуту;
- підвищити швидкість впровадження в продуктову лінійку інновацій;
- скоротити непродуктивні і продуктивні витрати.

Звичайно, є й недоліки. До основних перешкод, які можуть завадити компанії досягти бажаної мети за допомогою аутсорсингу, відносять:

- зростання собівартості продукції. Це можливо у разі, якщо компанія перед тим як запровадити систему аутсорсингу не зіставила ретельно витрати та очікуваний економічний ефект від цієї домовленості. До того ж не слід виключати і можливість банкрутства компанії-аутсорсера, яке потягне за собою незворотні негативні наслідки для компанії-замовника, перш за все, у вигляді зростаючих витрат;

- зменшення керованості бізнес-процесів, що передаються компанією-замовником на аутсорсинг. Так, концентрація деяких функцій поза межами компанії може залишити її без сполучної ланки між управлінням і бізнес-практикою та позбавити гнучкості у певних бізнес-процесах.

Отже, аутсорсинг можна вважати досить перспективною моделлю організації сучасного бізнесу, яка дозволить знизити його витратність та ризикованість.

Використана література:

1. Аникин, Б. А. Аутсорсинг: создание высокоэффективных и конкурентоспособных организаций / Б. А. Аникин. – М. : Инфра-М, 2003. – 192 с.
2. Манойленко, О. В. Аутсорсинг як інструмент підвищення ефективності антикризового управління [Електронний ресурс] / О. В. Манойленко // Вісн. Міжнар. Слов'ян. ун-ту. Сер. Екон. науки. – 2006. – № 1. – С. 8-12. – Режим доступу : <http://www.irbis-nbuv.gov.ua> (дата звернення 12.10.2017)
3. Зоїдзе, Д. Р. Аутсорсинг та особливості його застосування на підприємствах фармацевтичної галузі / Д. Р. Зоїдзе // Бізнес Інформ. – 2017. – №5. – С. 274-278.

**Напрямки удосконалення механізму державного управління
санаційною спроможністю підприємств**
*Зоїдзе Д., к.е.н., доцент кафедри менеджменту і адміністрування
Національного фармацевтичного університету*
*Волошко І. В., студентка 2 курсу спеціальності «Адміністративний
менеджмент» Національного фармацевтичного університету*
270214@ukr.net

Велика кількість вітчизняних підприємств внаслідок негативного впливу економічної кризи та повільної адаптації управлінського апарату до нових умов стали неплатоспроможними, збитковими і знаходяться на грані банкрутства.

Така ситуація зумовлює доцільність досліджень щодо обґрунтування напрямків удосконалення механізму державного управління санаційною спроможністю підприємств-боржників, що забезпечить їх оздоровлення, збереження робочих місць, виробничого потенціалу і, отже, економічну безпеку країни.

Одразу ж слід зазначити, що поява кризових явищ у діяльності окремого підприємства, його неможливість розрахуватися по своїх боргах не є його особистою справою, а потребує створення державного механізму розв'язування проблем, що пов'язані з фінансово-майновим становищем. Таким механізмом є інститут санації, який налічує багатовікову історію використання та розвитку.

Втім розвиток інституту санації не відбувається автономно. Він тісно пов'язаний з функціонуванням таких інститутів як банкрутство та неспроможність, тобто нездатність підприємства своєчасно виконати свої зобов'язання. Банкрутство – це негативний наслідок виникнення неспроможності відновити платоспроможність підприємства шляхом застосування санаційних заходів [1, с. 38-54].

Згідно з Законом України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» від 30.06.1999 р. під санацією розуміють систему заходів, здійснюваних під час провадження у справі про банкрутство з метою запобігання визнання боржника банкрутом і його ліквідації, а її результати мають бути спрямовані на оздоровлення фінансово-господарського становища боржника та задоволення в повному обсязі або частково вимог кредиторів [2].

Метою санації є відновлення платоспроможності підприємства-боржника, що буде характеризувати його здатність вчасно розраховуватись за своїми зобов'язаннями, які випливають із торговельних, кредитних або інших операцій грошового характеру. Між тим і санація і реструктуризація мають подібні цілі, які полягають у забезпеченні фінансового оздоровлення підприємства та зростанні ефективності його подальшої діяльності. До учасників процедури санації відносять: власника майна, кредиторів, сторонніх осіб або зовнішніх суб'єктів.

Узагальнена класифікація численних видів санації в залежності від груп санаційних заходів виділяє фінансову, організаційно-економічну, виробничо-технічну та соціальну санацію.

Фінансова санація здійснюється за допомогою фінансової реструктуризації звітності підприємства, яка повинна відбуватися за двома напрямками: реструктуризація пасивів і реструктуризація активів.

Санація, яка здійснюється шляхом організаційно-економічних заходів, також може відбуватися як за рахунок власних ресурсів, так і з використанням зовнішньої допомоги. Реорганізація підприємства, як правило, передбачає появу нових власників або зміну складу власників, але може відбуватися і без втручання сторонніх суб'єктів.

Санація, що здійснюється за допомогою використання виробничо-технічних заходів передбачає суттєві зміни у виробничій програмі підприємства і може відбуватися як в автономній, так і в гетерономній формі. Санація за допомогою виробничо-технічних заходів супроводжується фінансовими заходами, а саме – інвестиційними вкладеннями або кредитами, без яких

практично неможливо реорганізувати виробництво.

Соціальні заходи санації спрямовуються на якісні і кількісні кадрові зміни на підприємстві. Їх можна віднести до різновиду організаційно-економічних заходів, але реформування персоналу слід виділити в окрему гілку, оскільки оздоровлення підприємства за допомогою кадрових змін проводиться не на користь персоналу, тому всім учасникам санації необхідно враховувати всі негативні соціальні наслідки відновлення платоспроможності підприємства.

Санація тісно пов'язана з такими економічними категоріями як антикризове управління, неспроможність, банкрутство, однак має й деякі розбіжності. Так, на відміну від заходів антикризового управління підприємством санація може передбачати і зміну власника, і ініціацію певних кризових ситуацій для відновлення його платоспроможності та досягнення конкурентоспроможності в довгостроковому періоді. Санація, яка є однією з процедур справи про банкрутство, виступає як альтернатива визнання боржника банкрутом і запровадження ліквідаційної процедури [3, с. 187-196].

Використання того чи іншого методу державної підтримки санації та реструктуризації залежить від конкретних характеристик підприємства, його народногосподарського та регіонального значення. У цілому найбільш економічно раціональними вважають надання державних гарантій та різні форми підтримки фіскального характеру, зокрема для стимулювання лізингу та активізації участі в санації найбільших кредиторів підприємств, що перебувають у кризі, а також державну допомогу у вигляді сприятливої амортизаційної політики [4, с. 30].

Таким чином, щоб забезпечити ефективну реалізацію процесу санації підприємства необхідно збалансувати роботу всіх складових цього механізму. Так, з боку держави, слід грамотно розробити фіскальну підтримку процесу відновлення платоспроможності боржника, а, з боку підприємства, застосувати належні організаційно-економічні важелі, що приведуть оздоровчі заходи в дію.

Використана література:

1. Білоконь, Т. М. Санація на підприємстві в дію. підприємств: організаційно-економічний механізм : монографія / Т. М. Білоконь, Л. М. Несен. – Вінниця : ВНТУ, 2010. – 152 с
2. Про внесення змін до Закону України «Про банкрутство» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://search.ligazakon.ua/1_doc2.nsf/link1T990784.html (дата звернення 12.10.2017)
3. Управління фінансовою санацією підприємства : підруч. / Т. А. Говорушко, І. В. Дем'яненко, К. В. Багацька та ін. ; за заг. ред. Т. А. Говорушко – К. : «Центр учбової літератури», 2013. – 400 с.
4. Ковтун, О. А. Формування механізму державної фінансової підтримки санації підприємств // Економіка та держава. – 2011. – № 7. – С. 28-30.